

Tóth Ágnes Veronika A TÁNCOSBÓL SZERETEK KIINDULNI
beszélgetés JUHÁSZ KATÁVAL

Amikor az első kisbabád született, bámulatos volt, hogy két hét múlva már felléptél a Café de la Danse-ban. Most, hogy a második babád is megszületett májusban, mennyi idő múlva tértél vissza a színpadra?

• Én úgy vagyok ezzel, hogy nem is mentem el. Május végén szültem, és rá három hétre, egy lengyel fesztiválon már improvizáltam egy órát, előtte pedig már nagyon óvatosan tréningeztem egy keveset. Ezen a fesztiválon, Szczecinben az volt a különleges, hogy az ottani Nemzeti Múzeumban párhuzamosan többen léptünk fel különböző terekben: megkongattak egy harangot, és a harangszóra az egész múzeumban különböző performanszok kezdődtek. Én a főlépcsőn léptem fel, és bár a kisbabám egészen a kezdésig nagyon együttműködő és nyugodt volt, az kicsit sok volt neki, hogy a mellettem lévő előadó a harangszóra teljes tüdőből elkezdett üvölni, így a férjem végül egész idő alatt a város macskaköves utcáit járta vele a babakocsit tolvá.

Úgy tudom, a Café de la Danse-ot is utaztattatok nyáron.

• Igen, Varsóba vittük az *Egy Nő* című duettel együtt, s úgy tűnik, ennek nyomán alakul is egy nemzetközi együttműködés, amelynek keretében a lengyelek el akarják készíteni a *Café* színházi változatát. Az alapcsapatból Nemes Zsófi, Sebestyén Tímea és Zambrzycki Ádám volt velünk, Gergely Attila sajnos nem, pedig ő az egyik legrégebbi táncostársam. A kinti próbák során pedig - mintegy a koprodukció első lépéseként - a darabba "beleendeztem" még három nagyszerű lengyel táncost illetve színészt.

Most is utazás előtt állsz: hova mentek?

• Augusztus végén Gdanskba megyünk a Gdanski Táncfesztiválra a *Gaspard de la nuit* c. előadással. Ennek a darabnak a készítésekor, 2005-ben az alkotótársam Gergye Krisztián volt, a tavaly szeptemberi felújításnál azonban már Grecsó Zolival ketten táncoltuk: megváltoztattam a zenét, a színpadképet egy újabb vizuális elemmel, videóprojekcióval tettük komplexebbé, és új mozgáskombinációk is kerültek a darabba. Ebből kifolyólag kicsit más lett a nyelvezete, mert Zolinak egészen más jön a testéből-lelkéből, mint Krisztiánnak. A mostani felújításnál az én szerepemet egy fiatal táncosnő, Egyed Bea vette át. Alapkonceptiójában ugyanaz maradt a darab, de az elemei jócskán megváltoztak. Szeptember végén a Gödörben is fellépünk vele.

Mit szólsz a decemberi, jubileumi, Frenák Társulatos KáOsz fellépéshez?

• Kíváncsian várom. Biztosan rengetegen leszünk benne, mert a KáOsz alkalmas egy nagy ünneplésre, arra, hogy aki csak megfordult a társulatban, az bekerülhessen. 1998-tól 2006-ig táncoltam Palinál - már a Vadócokban is -, a pályámnak viszonylag az elején. Ami leginkább meghatározó volt ebből az időszakból, az a rendkívüli szabadság és az önállóság, amit Pali megkövetelt tőlünk. Nem véletlen, hogy a táncosok, akik eljönnek a társulatából, mind koreografálni kezdenek, mert Pali munkamódszere rengeteget segít az embernek olyan szempontból, hogy aztán hogyan kezdjen el saját maga is alkotni.

Té is ugyanilyen szabadon hagyod a táncosaidat?

• Annyiban igen, hogy nem én táncolom elő a mozdulatokat, hanem együtt találjuk ki a mozgássorokat. Nekem az nem működik, hogy valamit leírok a testemmel, és aztán azt visszakérem: egyszerűen nem ugyanazt látom a táncoson. Inkább a táncosból szeretek kiindulni. Én nagyon széles skálát látok nálad: a *Café* mindig tele van improvizációval, talán csak a karakterek állandóak, a legutóbbi darabod, a *Bach* - testben pedig rendkívül kötött és kimunkált.

• Én nagyon szeretek kísérletezni, mindig új utakat keresek. Változó, hogy éppen mit keresek a táncban, az utolsó darabomban, a *Bach - testben* címűben valóban nagyon érdekelték a kötött mozgássorok, térformák és rámentem az esztétizálásra is, mert ehhez volt kedvem. Most pedig megint egy improvizatívabb jellegű darabra készülök, melyben a munkamódszerem hasonló lesz a *Café*hoz. Ami jelenleg érdekel, az az interakció, a *Café* is a kávézó hangulatától, a közönség reakciójából születik meg, az új darabomhoz is szükségem van a közönség aktív részvételére. Az új munkám egy iskolai darab lesz, osztályteremben játszódik majd, minimál díszlettel, egy projektorral. A próbafolyamatot úgy szeretném megcsinálni, hogy leszervezek magyarórákat, vagy osztályfőnöki órákat gimnáziumokkal, hogy a próbateremben összeállt jeleneteket máris élesben teszteljük a gyerekek előtt. A márciusi, MU Színházi bemutató is ezekből születik majd. Az az alapkonceptió, hogy van egy rossz tanuló, aki feláll felelni, és összekeveredik az agyában a tananyag: a matematika, a földrajz, a történelem, a kémia... Egy szürreális víziót képelek el, melyben előfordulhat, hogy Napóleon például hatalmas oxigénatomokká válik. Úgy tervezem, hogy a nézők ülnek majd az iskolapadokban, hogy ők is részesévé váljanak az előadásnak.

Szereted bevonni a közönséget, igaz?

• Igen, és most különösen érdekes lesz, hogy már a próbafolyamat is az iskolákban folyik, a diákok alakíthatják a "próbaelőadást" az interakcióik és az azt követő beszélgetés révén. A Bach készítése idején is volt három olyan főpróba-bemutató a Flórián Műhelyben, melyre diákokat hívtunk. Olyan gimnazistákat, akik nem járnak se a Trafóba, se a MU-ba, sőt, lehet, hogy ez volt az első táncelőadás életükben. Nekem már az is érdekes volt, hogy ültem mögöttük a világítópultban, és néztem őket, hogy mikor élénkülnek fel, mikor alszanak el: ez segített abban, hogy hol kellene még vágnom a darabból. Szeretem a beavatatlan nézőket.

Ez a beszélgetés az új SÍN-ben folyik, ami úgy tűnik, már egészen jól áll.

• Igen - ahhoz képest, hogy májusban Tamásék (*Lóky Tamás, Nagy Zoltán, a SÍN vezetői és mások*) tették le a hajópadlót, burkolták az öltözőket, festették a falakat, majd hogyanem ők húzták fel a stúdiók közti falakat is -, valóban. Június elején volt a Kontakt Budapest Fesztivál, és addigra kész kellett, hogy legyenek a stúdiók. Jelenleg a hangszigetelésen dolgoznak, hogy az egyes stúdiókban nyugodtan lehessen egymás mellett próbálni.

Rövidesen indul az INPUT képzési programotok is.

• Ez egy új képzési program, amelynek a SÍN ad otthont, és amelyet ketten vezetünk Nagy Zoltán koreográfussal. Olyan fiatal táncosoknak szól az INPUT, akik szabadúszóként, azaz gyakorlatilag egy-egy próbafolyamat idejére leszerződve, projektekben dolgoznak különböző koreográfusokkal, valójában tehát előadóművészeti "idénymunkások" egy teljesen kiszámíthatatlan klímájú vidéken. Fiatalokat, illetve pályakezdőket keresünk a nyílt meghallgatáson, akik ugyanakkor profik: előfeltétele a jelentkezésnek az, hogy az illetőnek az évadra legyen legalább egy szerződése, de ne legyen társulati tag. Elsősorban stabilitást szeretnénk annak a pár embernek nyújtani legalább egy évre, akiket felvesszünk: bejelentett, minimálbéres állást vagy ösztöndíjas helyet és közben ingyenesen sokoldalú továbbképzést, amely aztán segíti őket akár a társulati elhelyezkedésben is.

Két dolog hívta életre ezt a kezdeményezést: egyrészt, hogy sok szabadúszó táncosnak nincs megoldva a rendszeres tréningje, másrészt pedig az, hogy a fiatal táncosok egzisztenciális helyzete gyakran katasztrofális. A bizonytalan egzisztenciális helyzetből persze több minden következik, egyrészt a táncos, ha végre munka adódik, hajlamos arra, hogy túlvállalja magát, amitől persze nincs ideje magát tovább képezni, ha pedig ezt nem teszi, akkor pénze nincs, hogy kurzusokon vegyen részt.

Te is rendszeresen továbbképez magad?

• Igen. Divatos téma manapság az élethosszig tartó tanulás, és ez hangsúlyozottan így kéne, hogy legyen a táncban is. Nemrég Nemes Zsófiával a kezdők lelkesedésével nyomtuk az utolsó sorban a Katlan Tánchét keretében rendezett afro-kurzuson. Mi így vagyunk az életfogytig tartó tanulással már 1992 óta, amikor a Vígszínházban, a West Side Story tánckarában barátságot kötöttünk, és attól kezdve együtt utaztunk kurzusokra Bécsbe és Párizsba.

Praktikusan, a mindennapok szintjén hogyan működik majd az INPUT?

• Az INPUT projekttel - a folyamatos továbbképzés ellenére - nem egy tantársulatot hozunk létre mesterségesen, hanem éppen ellenkezőleg: abban vagyunk érdekeltek, hogy fiatal táncosokat juttassunk be készülő produkciókba vagy darabfelújításokba, ahol érett, tapasztalt előadókkal dolgozhatnak együtt, hiszen ebből lehet a legtöbbet tanulni, még akkor is, ha az illető csak a második szereposztást táncolja.

A rendszeres, napi tréningeket első körben a SÍN-ben próbáló társulatok vezetői, többek között Nagy Zoltán, Nemes Zsófia, Nagy Andrea, Góbi Rita tartják majd. A továbbképzésben, tanárként már biztosan részt vesz Horváth Csaba, és természetesen külföldi koreográfusokra is számítunk, mint abban az évben - a 2006-2007-es évadban - amikor egyedül voltam a MU Terminál élén, és öt-hat külföldi koreográfust és tanárt hívtam meg. Ez a tendencia az Inputnál is folytatódni fog, most zajlanak az egyeztetések, neveket még azért nem mondok, de ígéretes tehetségű fiatal hazai koreográfusokkal is fogjuk frissíteni a csapatot.

